

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORS

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 »
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91.— Cheiul Dâmboviței —91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

SUMAR

Despre chemarea în judecată, de D. Chebapci.

Jurisprudența Română: Inalta Curte de Casație secția I: Preotul Dumitru R. Mihălcescu cu Ruxandra Ion N. Nedelcu.

Idem: Lazăr Naumescu cu Ștefan Tacorianu.

Idem: Smărăndița Vlădoianu cu Banca Agricolă și M. Constantinescu.

Tribunalul Ilfov, secția de Notariat: Ana Xenii cu Barbu Pilișteanu.

Jurisprudența Străină: O eroare judiciară.

Informații. — Bibliografie.

DESPRE CHEMAREA ÎN JUDECATĂ

Scopul ce și propune legiuitorul când întocmește un codice de procedură civilă, este de a garanta drepturile fie-cărui, și a le aduce la îndeplinire. În realizarea acestui scop acordă fie-cărei părți dreptul de a reclama în judecată, de a espune și dovedi cererea, acordând celui chemat în judecată dreptul a se apăra. Principala misiune a judecătorului este de a pune în măsură pe reclamant să își espună și dovedească cererea, iar pe pârât; de a se apăra.

Spre aceasta părțile trebuiesc încunostiințate despre ziua judecării în care sunt chemați ca să vină cu dovezile ce le-ar avea.

Principala grijă a legiuitorului trebuie să fie cea încunostiințarea de ziua judecării, de cuprinderea pretențiunii, ca și de numele reclamantului, să se facă pârâtului. Legea trebuie să ea toate pre-

cauțiunile pentru ca citațiunea de chemare în judecată să ajungă cu siguranță la adresa pârâtului. Regulele așternute în privința aceasta, se schimbă după jurisdicțiunea la care reclamantul s'a adresat.

Cu privire la judecătorii comunale, legea este bine întocmită atât pentru chipul în care trebuie să se redacteze petițiunea, cât și pentru chemarea în judecată, prin art. 23 și 26.

Acest din urmă articol îndatorează pe primar său pe notar ca, după ce va înregistra petițiunea, să meargă împreună cu reclamantul la casa pârâtului spre a-i pune în vedere reclamațiunea, pe care 'l-o va citi din cuvânt în cuvânt, și spre a-i comunica termenul.

Obligațiunea impusă primarului său notarului ca, dinpreună cu reclamantul, să meargă la casa pârâtului este cea mai mare garanție ce se putea lua pentru a încunostiința pe pârât. Ducerea părții reclamante la casa pârâtului, însoțit fiind de primar său de notar, înlătură certurile ce ar fi isvorât de s'ar fi dus singur; ba, în cele mai dese ori, s'ar putea părțile împăca îndată.

Citirea, din cuvânt în cuvânt a petițiunii, va deștepta pe pârât făcându-l să cunoască cuprinderea ei, adică cea ce i se cere și pentru ce i se cere.

Cu toate că regulele stabilite în art. 26, sunt mai bune de cât acelea de la judecătorii de pace și de la tribunale art. 79, 81 și 74 codicele de procedură civilă, totuși vom face câte-va observațiuni: I Că primarul ce însoțește pe reclamant la casa pârâtului, când 'l va găsi, să propună pacea,

Măsura aceasta are avantagiul de a lăsa timp părților să se gândească până la ziua de înfățișare, când, urmând a li se propune iarăși pacea, vor da un răspuns după o de mai înainte chibzuire iar nu un răspuns necugetat. II Ca copia de pe petițiune să se lase pârâtului pentru ca el să nu uite cuprinderea, spre a'și putea mai bine face apărarea; deci ar trebui modificat nu numai art. 26, ci și art. 23 care se ocupă de cum trebuie formată cererea în judecată.

Măsura luată de art. 26 nu va fi îndeplinită, fără o sancțiune penală, căci primarul ori notarul vor trimite să facă slujba aceasta pe vătășelul primăriei. Trebuie prescrisă o penalitate în potriva primarului sau notarului, în cazul în care s'ar abate de la prescripțiunile art. 26.

Când se întâmplă ca pârâtul să nu fie acasă, «reclamațiunea și termenul, zice legea, se vor pune în vederea juratului respectiv, sau a unei rude sau vecin care ar fi mai la îndemână, spre a vesti pe pârât». «Despre toate acestea se va face mențiune pe ambele exemplare ale petițiunii».

Legea, de și nu spune în art. 23 ca petițiunea să se facă în atâtea exemplare, câți pârâți sunt, totuși, în partea finală a art. 26, arată ca să se facă mențiune pe ambele exemplare ale petițiunii. Întrebarea firescă este: în ce scop să face și o copie de pe petițiune, dacă ea nu se înmânează pârâtului, or nu i se lasă a casă când lipsește? Măsura luată de legiuitor nu este nemerită, căci ea nu atinge scopul propus: Juratul, ruda or vecinul, nu vor putea, în tot-d'a-una, să spună lămurit pârâtului nici cine îl cheamă la judecată, nici ce i se cere, nici pentru ce i se cere.

Propunerea noastră este următoarea: A se impune reclamantului obligațiunea de a încunoștiința pe primar or notar că pârâtul se găsește în sat or la el acasă, pentru ca, din nou să meargă cu primarul și să îl încunoștiințeze, potrivit rânduelei celei dintâi părți a art. 26. În cazul în care s'ar ști de mai înainte cum că pârâtul este dus din sat, atunci ar trebui ca chipul înștiințării prescris de art. 26, să se facă în ființa a două martori, lipindu-se copia de pe petițiune pe ușa casei pârâtului.

Măsura ce se va lua pentru încunoștiințarea pârâtului mă îngrijeste, căci, dacă legea învoește

să se facă us de interogator, șireții vor face un abus.

Chemarea în judecata judecătorilor de pace se face ast-fel după legea în ființă: «Copia zice art. 81, se va lăsa în mâna pârâtului, care va iscăli țidula de primire».

«In cas când pârâtul nu va vroi să primească copia saŭ să iscălească țidula, ori nu va fi acasă, primarul, comisarul, saŭ sub-comisarul va lăsa copia la domiciliul ori reședința pârâtului, în mâna unei rude, ori unui servitor, ori unui vecin apropiat, care va iscăli țidula de primire; iar dacă nu sunt rude, servitori saŭ vecini, saŭ dacă aceștia refușă, copia se va lipi pe ușe și se va încheia proces-verbal de aceasta; procesul-verbal se va da pe urmă reclamantului spre justificare că s'a îndeplinit chemarea».

Cea dintâi observațiune este aceasta: Nu trebuie impusă părții reclamante îndatorirea ca el însuși să vestească pe pârât, ba nici chiar să i se îngăduască una ca aceasta, pentru că, cu ducerea lui la casa pârâtului, s'ar putea stârni o ceartă și s'ar încăera și la bătae.

A doua observațiune este aceasta: copia de pe reclamațiune trebuie lăsată în mâna pârâtului, sau în casa lui când lipsește, la rude și servitori; iar dacă nu sunt, să se lipească pe ușa casei lui. Considerațiunea noastră este ca pârâtul să aibă cunoștința nu numai că este chemat în judecată, dar și încă de cine este chemat, pentru ce, ce i se cere cum ziua în care urmează să se ducă la judecată.

Legea ne spune că chemarea se face la domiciliul saŭ reședința pârâtului, însă o persoană poate să și aleagă un domiciliu pentru a se îndeplini actele de procedură și de urmărire. Ce mijloace trebuie întrebuințate pentru a se încunoștiința pârâtul la domiciliul ales, nu ni le arată legea. Era de așteptat ca, cu privilegiul legii judecătorilor de pace, să se astupe un gol, ce printre multe alte goluri, se află în codicele de procedură civilă.

Când se alege un domiciliu, persoana nu locuiește acolo și agentul însărcinat cu încunoștiințarea nu o va găsi. Cum va îndeplini el procedura în asemenea caz? Legea nu ne spune nimic, măcar că cazul se va presenta des, de când s'a mărit competența judecătorilor de ocoale dându-li-se atribuțiunea de a judeca afacerile comerciale.

În codicile de procedură a Cantonului de Ge-

neva, există dispozițiunea art. 40 în cuprindere ;
*„In cazul unui domiciliu ales de o parte, por-
 tărețul va remite acolo copia, dacă găsește acolo pe
 acela la care domiciliul s'a ar ales să se vre una din
 rudele or servitorii acestui din urmă să se părțir“.*

(Va urma).

D. Chebapci,

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIUNEA I

Audiența de la 9 Septembrie 1896

Președinția d-lui A. L. GIANNI, Consilier

Preotul Dumitru R. Mihălcescu ou Ruxandra Ion N. Nedelcu

Competință. — Competința judecătorilor de pace, după legea din 1894, în materie imobiliară.

Recurs în casațiune. — Necompetință. — Dacă se poate face un motiv de casare basat pe incompetința judelei de pace în prima instanță și a tribunalului în apel, rezultând din aceea că valoarea litigiului depășia competența lor când această valoare n'a făcut obiectul vre unei discuții, înaintea acelor instanțe, din punctul de vedere al competenței.

Autorisare maritală. — Renunțare la succesiune. — Ratificare posterioară. — Dacă autorisarea maritală sau ratificarea posterioară ținând loc de autorisare, trebuie făcută în aceeași formă ca și renunțarea la succesiune.

1) *Judecătorii de pace, după legea judecătorilor din 1894, erau competenți a judeca, în prima instanță, petițiunile de ereditate, eșirile din indiviziune și împărțeala succesiunilor până la suma de 5000 lei.*

2) *Nu se poate face un motiv de casare basat pe incompetința judecătorului de pace în prima instanță și a tribunalului în apel întemeiată că valoarea litigiului depășea competența judecătorului de pace, când litigiul fiind de competența judecătorului de pace, nu s'a ridicat nici înaintea aceluși judecător nici în apel înaintea tribunalului, vre o discuție în privința valorii litigiului în legătură cu competența judelei de pace.*

3) *Autorisarea dată de un soț soției sale ca să renunțe la o succesiune, sau ratificarea ținând loc de autorisare posterioară, nu trebuie făcută numai de cât în aceeași formă ca și renunțarea la succesiune, putând fi făcută în ori-care altă formă, chiar în cea a unui act sub semnătură privată, sau a unei scrisori misive.*

Decisiunea 269/96. — Casată sentința tribunalului Dâmbovița cu No. 286/95, dată în procesul dintre Preotul Dumitru R. Mihălcescu cu Ruxandra Ion N. Nedelcu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier R. N. Opreanu.

S'a ascultat d-l G. Danielopolu, avocatul recurentului Preot Dumitru R. Mihălcescu în dezvoltarea motivelor de casare și d-l Constantinescu Negri în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare, cu suplimentele lui I și II :

«Incompetința tribunalului de Dâmbovița de a judeca afacerea ca instanță de apel, în specie fiind vorba de un imobil mai mare de cinci hectare cum rezultă din dispozitivul sentinței atacate cu recurs, tribunalul nu era competent de a judeca de cât în prima instanță.

«Cu acest chip s'a violat dispozițiunile art. 8 din legea judecătorilor de pace în vigoare».

I. «Chiar cererea de eșire din indiviziune, judecătoria de ocol, nu era competentă căci valoarea procesului trece peste 5000 lei. Combină petiția de la judele de ocol din 12 Septembrie 1894, cu cea de la tribunalul Dâmbovița din 9 Iulie 1891».

«Pentru locurile de clădiri valoarea este de 1500 lei, până la acea valoare acțiunea este de competența judecătorilor de ocol. Valoarea este mult mai mare, mai cu seamă că se cere și avere mobilă care numai că trece peste competența judecătorului de ocol».

Având în vedere că din petiția de intentare a procesului rezultă că Ruxandra I. Nedelcu a chemat dinaintea judecătorului de pace pe fratele său, Preotul D. Mihălcescu, pentru a fi obligat să-i recunoască dreptul la jumătate din averea rămasă de la tatăl lor, Radu Mihălcescu, și să lase din indiviziune.

Considerând că averea a cărei jumătate se revendică de reclamanta se compunea, după propria ei declarație din pământul cedat de legea rurală și trecut în tabela litera A, la No. 7, adică din 11 pogoane și 400 stânjenți, plus un petic de loc cumpărat de la Ana din Dragudănești și din avere mobilă a cărei valoare, nu se determină ;

Considerând că, nici dinaintea judecătorului de pace, nici dinaintea tribunalului, nu s'a ridicat vre-o discuție în privința valorii litigiului în legătură cu competența judecătorului de pace, ast-fel că, după art. 8 din legea judecătorilor din 1894, sub imperiul căreia procesul s'a intentat și s'a hotărât, judecătorii de pace având competență a judeca, în prima instanță, petițiunile de ereditate, eșirile din indiviziune și împărțeala succesiunilor până la suma de 5000 lei, presupunția e că valoarea litigiului nu depășea această sumă, și că, dacă, instanța sesizată era în drept să judece pricina ;

Că ast-fel fiind motivul I, cu anexele lui, rămâne neîntemeiat.

Asupra motivului II de casare :

«S'a violat și rău interpretat dispozițiunile art. 199, 695 și 1167 din cod. civil. Nicăeri legea nu prevede sub pedeapsă de nulitate că soțul nu poate autorisa pe soția sa spre a face un act, numai în momentul când actul intervine».

«Doctrina și jurisprudența sunt de acord a recunoaște că soțul poate a-și da consimțimentul la actul făcut de femeea sa și după ce actul intervine, tribunalul de și recunoaște acest drept, alengă însă că recunoașterea la succesiune a intimatelor fiind făcută fără consimțimentul soțului, iar acesta neconsimțind prin declarație la greșă ci prin oșebit act autentic actul de consimțiment nu ar fi valabil».

Având în vedere că, atât din cartea de judec în cât și din sentința tribunalului, rezultă că Preotul D. Mihălcescu, pentru a se apăra de pretențiunile surorii sale a propus că aceasta, primind partea ce i se cuvenea prin înzestrare, a renunțat la moștenirea tatălui lor după cum se constată din declarațiunea făcută la greșă tribunalului și trecută în registrul respectiv la No. 17, din 18 Aprilie 1890; că tribunalul, deși i s'a dovedit că această renunțare, lipsită la început de autorizarea soțului, fusese confirmată, mai în urmă, de densus, prin act autentificat la No. 380/93, a considerat o totuși ca nulă și de nul efect, de oare-ce a găsit că ratificarea posteroară a soțului nu s'a dat în formele preserise de art. 695 c. civ., adică la greșă tribunalului și pe un registru special, după cum se făcuse și renunțarea;

Considerând că legea nu cere nicăiri ca autorizarea dată de un soț femeii sale, sau ratificarea tinând loc de autorizare posteroară, să fie făcută în aceeași formă ca și actul ce are de scop să ratifice;

Că, în adevăr, autorizarea maritală fiind impusă, nu putem a asigura libertatea vointei femeii, ci pentru a pune pe soț în cunoștință de actele săvârșite de densus și a-i da mijlocul să nu le aprobe, dacă le găsește dăunătoare, poate să fie dată în ori-ce formă;

Că această rezultă din termenii art. 199 cod. civ., care nu vorbește de cât de concursul bărbatului la făcerea actului, sau de consimțimentul lui scris;

Că acest consimțiment scris, în lipsă de o regulă specială la care legea să-l fi supus, poate să imbrace ori-ce formă, chiar aceea a unui act sub semnătură privată, sau a unei scrisori misive;

Că, ast-fel fiind, întrebuintarea unei anumite forme nefiind preserisă de legi-itor pentru autorizarea și ratificarea actelor pentru cari forme speciale sunt necesari, ca donațiunile, ipotecile sau renunțările la moșteniri, ratificarea tinând loc de autorizare, data de Ion Nița Nedelcu, prin act autentic deosebit, însă în afara de formele art. 695, era bună și valabilă, și reu tribunalul de Dâmbovița a considerat o ca fără putere.

Pentru aceste motive, Curtea casează.

Audiența de la 2 Octombrie 1896

Președinția D-lui N. PREDESCU, Consilier

Lazar Naumescu cu Ștefan Tacorian

Prescripțiune. — Locațiune. — Plată de chirie. — Prin cât timp se prescrie datoriile ce provin din plată de chirie. — Dacă datoria provenită din chiria recunoscută

de debitor printr'un oșebit înscris se mai prescrie prin cinci ani sau urmează dreptul comun.

Art. 1907 codul civil.

De și datoriile provenite din chirii de casă se prescriu prin trecere de cinci ani, însă când o asemenea datorie a fost recunoscută de debitor printr'un deosebit act (înscris), această recunoaștere constituie o nouă obligațiune care, ori-care ar fi cauza ei, se prescrie după dreptul comun iar nu prin cinci ani.

Decisiunea No. 313/96. — Casată, în urma recursului făcut de Lazar Naumescu, sentința tribunalului Ilfov, secția I cu No. 372/95.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu;

S'a ascultat: d-l avocat G. Duca, care a asistat pe recurentul L. Naumescu, în dezvoltarea motivelor de casare, și d-l avocat Stănescu-Iiu, asistentul intimatului Ștefan Tacorian, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Rea aplicare a art. 1907 din codul civil.

D-l Șt. Tacorian a recunoscut că mai datorează din chirie o sumă de lei 1107 și deci, reu a aplicat art. 1907 c. civil căci nu poate fi vorba de prescripțiune de 5 ani pentru asemenea datorii și numai aceea de 30 ani.

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că recurentul Lazar Naumescu, în anul 1894, a cerut, în baza a două înscrise cu data din anul 1876, că Ștefan Tacorian, debitorul său, azi intimat, în recurs, să fie condamnat a-i plăti suma de 1107 lei, provenind din chiria unei prăvălii de birie de numit Ștefan Tacorian luase de la el, Naumescu.

Că atât judecătorul de pace cât și tribunalul în apel, prin sentința supusă recursului, au respins cererea lui Naumescu pe motiv că datoria provenea din chirie de case, ceea ce o face, după prescripțiunile art. 1907 din codul civil, prescripțibilă prin trecere de cinci ani;

Considerând că, de și în adevăr suma reclamată provenea din chirie de casă, și aceste datorii se prescriu după sus citatul text de lege, prin trecere de cinci ani, totuși, prin faptul că Tacorian a recunoscut căea datorie prin deosebite înscrise, natura obligațiunii lui s'a schimbat și noua obligațiune ce a luat naștere, ori care ar fi cauza ei, este supusă, în ceea ce privește prescripțiunea, la dreptul comun; prin urmare nu mai poate fi vorba de prescripțiune de cinci ani; că dar reu tribunalul a declarat preserisă datoria lui Tacorian către Naumescu și deci motivul invocat este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea casează etc.

Audiența de la 11 Septembrie 1896

Președinția d-lui A. L. DEGRE, Consilier

Smărăndița Vlădoianu cu Banca Agricolă și M. Constantinescu Banca agricolă. — Urmarire făcută de Banca agricolă asupra lucrurilor amanetate. — Urmarire făcută asupra aceluiași lucruri de terții persoane. — Contestațiune. — Timbru. — Scutire de timbru.

Contestațiunile făcute la urmărirea provocată de Banca agricolă asupra licențelor amanetate ei, sunt scutite de taxa de timbru.

Contestațiunile însă ce se fac la urmărirea ce se face de o terția persoană asupra licențelor amanetate Banca agricolă nu sunt scutite de taxa de timbru.

Deciziunea 278/96. — Respins ca neadmisibil recursul făcut de Smărăndița Vlădoianu contra sentinței cu No. 23/96, pronunțată de tribunalul Olt, dată în probă cu Banca agricolă și Mihail Constantinescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier I. Duca.

S'a ascultat: D-l R. Romalo, avocatul intimatelor Băncii agricole în dezvoltarea incidentului pentru neadmisibilitatea recursului și d-l Petre Drăgoescu avocatul recurentei Smărăndița Vlădoianu, în combatere.

Având în vedere că din actele cauzel, rezultă că Smaranda Vlădoianu, proprietara moșii Curtișoara, având să ia de la arendașul său, Mihail Constantinescu, suma de 38,000 lei, din 2 cașturi neplătite, la 11 Octombrie 1895, a cerut și obținut sechestrarea averii debitorului său, compusă din produse, instrumente agricole și niște vite cornute; că această avere s'auvin-
dud prin licitație publică, în ziua de 3 Decembrie 1895,

tot după cererea Smarandei Vlădoianu, că în urma acestora, Banca agricolă a cerut ca din cei 14,564 lei 90 bani, ce rezultaseră din averea lui Mih. Constantinescu vindută de Smaranda Vlădoianu, să se reție suma de 975 lei, prețul vitelor cornute, de oare-ce acele vite fuseseră amanetate. Băncii agricole, se aflaseră pe o altă moșie, în comuna Alimănești, și se aduseseră la Scărișoara numai spre pasiune, neconstituind, în nici un chip, zestrea acestei moșii pe care proprietara să fi avut vre-un drept oare-care, că, conform acestei cereri, suma de 975 lei s'a consemnat în profitul Băncii, iar Smaranda Vlădoianu a făcut contestație la tribunal, cerând să i se libereze tot ei și acești bani; însă tribunalul i-a respins pretențiunea, dispunând ca suma în chestiune să se restituie Băncii agricole; că contra acestei sentințe Smaranda Vlădoianu a făcut recurs în Casație, fără plată de taxă;

Considerând că art. 29 din legea Băncii agricole, scuteste de plată de taxă contestațiunile ce se fac de terțiile persoane la vinzările provocate de Banca agricolă și efectuate după legea ei specială;

Că, în speța, nu e vorba de o asemenea vinzare;

Că vinzarea de față s'a început și săvârșit după cererea Smarandei Vlădoianu, conform regulilor de procedură ordinară, de la care Banca agricolă n'a putut să deroge, cerând mai târziu, să i se restituie o sumă la care credea că are drept;

Că, deci, contestațiunea făcută de Smaranda Vlădoianu era o contestațiune ordinară, supusă regulilor privitoare la asemenea contestațiuni și nescutită de taxa de timbru legale;

Că, astfel fiind, întru cât recursul contra sentinței care respinge această contestațiune a fost făcut fără plata acelor taxe, el urmează să se considera ca în neconformitate cu legea și a se declara neadmisibil.

Pentru aceste motive Curtea, respinge recursul, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTĂRIAT

Audiența de la 12 Septembrie 1896.

Președinția Domnului C. PARĂȘCHIVESCU, Președinte
Sentința No. 232

Ana Xenia Durma și Stroescu

Portărei. — Urmărire. — Dacă portărei sunt funcționari publici. — Dacă remisa portăreilor se poate urmări pentru oric-ce fel de datorii. — Dacă dănsii pot beneficia de art. 409 din procedura civilă.

Portăreii, neprimind un salariu fix, plătit din bugetul statului, ci o simplă remisă din sumele ce încasează, nu sunt funcționari publici, astfel că nu pot beneficia de dispozițiunile art. 409 din procedura civilă, și deci remisa lor se poate urmări pentru orice fel de datorii.

S'a ascultat: d-nii D. I. Telemague, avocatul reclamantei Ana Xenii în sustinerea motivelor reclamațiunii sale și d-nii Durma și Stroescu, avocații intimatului B. Pittșteanu în combatere.

Tribunalul deliberând.

Având în vedere cererea înregistrată la No. 29891/96, prin care d-na Ana Xenii ca tutricea minorului C. Xenii, face poprire în mâinile sefului de portărei a Curții de apel din București pe a treia parte din dividendul lunar ce primește B. Pittșteanu ca portărel la Inalta Carte de casație;

Având în vedere ordonanța din 12 August 1896, prin care s'a ordonat poprirea, și procesul verbal din 12 August 1896, prin care s'a declarat poprirea în mâinile sefului portăreilor Curții de apel București a treia parte din dividendul ce primește B. Pittșteanu ca portărel la Curtea de casație, aceasta în baza sentinței tribunalului Ia-lomița cu No. 113/88 investită cu formula executorie și până la concurența sumei de lei 4000, cu dobânzi și cheltueli, așa cum se prevede în zisa sentință;

Având în vedere că intimatul ridică un fine de neprimire intențiat pe art. 409 pr. civ., și care tinde a se respinge cererea de validare, de oare-ce titlul în virtutea căreia s'a făcut poprirea, fiind o creanță chirografară, nu poate da loc conform art. 409 pr. civ. la urmărirea retribuției ce B. Pittșteanu primește ca portărel;

Având în vedere că legiuitorul a formulat dispozițiunea din art. 409 pr. civ., nu ca o măsură generală pentru toți funcționarii publici; că pentru a delimita mai bine categoria ce viza legiuitorul, a formulat cu art. 409 pr. civ. anumite condițiuni și cari sunt: să fie funcționari publici, să primească leafa și această leafă să fie plătită din lesaurul public sau din altă casă publică;

Având în vedere că prin funcțiune publică se înțelege oric-cine contribuie la mersul lucrului public, exercitând o porțiune din suveranitatea națională în una din cele trei mari puteri ale statului și fiind tot odată numit prin decret regal retribuit și prestând jurământul

la intrare în slujbă, că dacă din acest din urmă punct de vedere legea de organizare judecătorească a asimilat pe portăreii cu ceilalți funcționari publici cu toate că ei nu exercită o porțiune din suveranitate, de cât prin delegația *puterii judiciare*, totuși același asimilare nu se poate face și din punctul de vedere al art. 409 pr. civ., de oare-ce portăreii nu îndeplinesc celelalte condiții cerute de acest articol în afară de cea de a fi funcționari publici, în adevăr art. 409 pr. civ., vorbește de *lefi*, adică de o retribuție fixată de mai înainte și invariabilă, pe când cea ce primese portăreii nu e de cât o simplă *remisă*, asupra sumelor ce încasează, remisă incertă, și putând varia de la zero la oricare sumă, în fine art. 409 pr. civ., cere ca leafa să fie plătită din *tesaurul public*, sau din alte case publice, condiție care în specie de asemenea nu se realizează, în adevăr prin case publice nu se înțeleg de cât acelea în care se adună banii, având o destinație publică și anexate bugetului general al statului, precum: casa școalelor, a Eforiei Spitalelor etc., iar nu oricare casă în care intră banul publicului, or, casa portăreilor își are de loc o destinație publică, ei din potrivă una cu totul particulară, căci ea se alimentează din banul particular, în destinație, ca apoi să se împartă între singurii portăreii, că este atât de adevărat, că aceasta nu este o casă publică, că pentru oricare vărsare de bani li se face, ei trebuie să libereze o chitanță timbrată ca oricare particular;

Având în vedere că art. 409 pr. civ., fiind o derogare la principiul general stabilit de art. 1718 cod. civ., nu poate fi decât de strictă interpretare și mărginit la citirea sa.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judec. supleant C. D. Anghel, în unire cu concluziile reprezentantului Ministerului public și în majoritate, tribunalul, respinge incidentul ridicat de d-l avocat Stroescu din partea intimatului B. Pitișteanu.

Admite cererea d-nei Ana Xenii în calitate de tutoare a minorului său fiu Constantin, etc., etc.

(ss) Al. Alexandrescu, C. D. Anghel.

OSEBITA OPINIUNE

Sunt de părere a se invalida această opinie pentru următoarele motive:

Având în vedere motivele invocate de intimat;

Având în vedere că din conținutul art. 409 pr. civ., rezultă că nu se poate urmări lefii funcționarilor publici;

Că funcția de portăreii după legea organ. judec. din 1865, este într-un total asimilată unei funcțiuni publice, de oare-ce e numit prin decret regal, și începe a funcționa după prestarea jurământului cerut ca la oricare funcționar public;

Având în vedere că după legea din 1865, funcția de portăreii e incompatibilă profesiei de avocat, și oricare altă funcție salariată, făcând și el parte din organizarea judecătorească;

Având în vedere că după dispozițiile art. 409 pr. civ. impiegații săi funcționarii statului, câtă să fie plătiți din *tesaurul public*, sau din alte case publice, nu pot fi opuse funcției de portăreii prin faptul că casa co-

mună a portăreilor, care după cum am arătat mai sus, sunt funcționari publici, nu poate fi considerată nici a unor particulari, nici a unor corporații privilegiate și câtă a fi socotită ca o casă publică, și deci conform principiilor acestui articol, dividendul portăreilor, neputând fi cedat, el nu poate fi urmărit, mai ales pentru creanțe chirografare cum e în cazul de față,

(ss) G. Parașchivescu.

JURISPRUDENȚA STREINĂ

O EROARE JUDICARĂ

Dilele trecute s'a judecat înaintea Curții cu jurați din departamentul Somme, în Amiens (Franța) un proces criminal care arată câtă ușurință se pune câte o dată în instruirea afacerilor criminale, și cum se poate trimite nevinovații la închisoare.

Eată de ce este vorba:

Prin anul 1887, într-o comună din departamentul Senei-Inferioare soții Druaux țineau o cârciumă alături de un coptor în care se ardea var.

Soții Druaux nu trăiau tocmai în bună armonie, și gurile rele pretindeau că soția fiind cam cochetă nu se mulțumea să dea numai mâncare și băutură mușterilor ei și puțină dragoste, și de multe ori ar fi zis: «Dacă mi-ar lua Dumnezeu bărbatul, ce iute l'ași înlocui».

La 20 Aprilie 1887, în ziua de Paști, cățiva mușterii bătură la ușa cârciumei, ușa ce rămăsese închisă dimineața din cauza sârbătoarei, și fură foarte surprinși văzând că doamna Druaux apare la fereastră cu ochii sperioși și cu părul despletit și le strigă: «Mi-a murit bărbatul de *bronșită la cap*, duceți-vă de căutați pe frate-meu».

Îndată ce ușa cârciumei fu deschisă, un spectacol îngrozitor se oferi spectatorilor: Pe treptele scării era întins, mort, bărbatul, murdar de vărsături și cu fața congestionată într-un mod spăimântător, și într-o odăiță din pod, Delacroix, fratele cârciumăresei, zăcea mort cu ochii deschiși peste măsură și brațele rigide.

La descoperirea cadavrului fratelui său, cârciumăreasa exclamă:

«Pe ăsta nu l'văzusem; se vede treaba că golantul s'a îmbătat cu gazolină».

Atitudinea bizară a femeii, lipsa de durere a ei, exclamațiunea caraghioasă că bărbatul său a murit de o *bronșită la cap*, minciuna că frate-său nu e acasă de oare-ce zisese celor d-și față să se ducă să l'caute, au făcut pe autoritățile și pe asistenții să bănuiască că moartea cârciumarului și a cumnatului său este rezultatul unei crime, și toți acuseră ca autoarea crimei pe femeia presupusă necredincioasă, care jenată în dragostele ei de bărbat și de frate-său a căutat să se scape de ei otrăvindu-i.

Instrucțiunea începe, și doctorii Carné și Pannetier, precum și chimistul doctor Renard, toți din Ronen, fură însărcinați cu autopsia cadavrelor și examinarea lor. — Doctorii constatară că cadavrele erau foarte

congestionate și conțineau în inimă și plămâni sânge negru; în stomac și în tubul digestiv observară că mucoasa acestor două organe era plină de esquimose și sângera.

Maî întâi medicii credeau că Druaux și Delacroix au fost otrăviți cu euforbiă, o otravă vegetală, și în urmă opinară că densii au fost otrăviți cu cantaride.

Cine avea interes să dispară Druaux și Delacroix? Doamna Druaux, răspundea instrucțiunea, și în contra ei se mai dădea ca sigur și faptul că s'ar fi întâlnit de mai multe ori seara, în condițiuni foarte misterioase, cu un vrăjitor din vecinătate, anume moș Leborgne, care i-ar fi procurat cantaride, de și densul se jura pe toți sfinții că n'a avut nici o întâlnire cu femeea Druaux și că nu i-a vândut nici dat cantaride.

Doamna Druaux fu trimisă înaintea Curții cu jurați din Ronen și cu toată apărarea călduroasă și meșteșugită a avocatului Goujou, fu condamnată la munca silnică pe viață, scăpând de eșafod grație circumstanțelor atenuante acordate de jurați.

După condamnarea d-nei Druaux, cărciuma rămase în părăsire cât-va timp fiind considerată ca un loc sinistru și arătată de toți sub numele de «cărciuma blestemată».

Maî târziu soții Gautier luară cărciuma și se stabiliră acolo, însă puțin timp după instalarea lor, prin Maî 1888, începură să se simță indispuși, femeea având și amețeli, și în scurt timp femeea și muri.

În urmă cărciuma fu luată de soții Dubeau, și aceștia la rëndul lor căzură bolnavi, iar pisica lor fu găsită moartă în pîmniță.

Toate aceste morți începură să emoționeze pe sătenii. Lucrătorii de la coptorul de var, observară că de câte-ori intrați în cărciumă se îmbolnăveau. Mulți se întrebați dacă nu cum-va fumul și emanațiunile gazelor de la coptorul de var nu ar fi cauza acestor morți și indispozițiuni.

Medicii, chimiștii, arhitecții, fură însărcinați cu cercetările, și rezultatul fu că toți se convinseră că toate aceste morți și indispozițiuni proveneau din cauza oxidului de carbon ce se degagia din coptorul în care se ardea varul, și care adus de vânt pătrundea în cărciumă prin toate deschizăturile și crăpăturile.

În urma acestor constatări, se făcură demersuri pentru a se obține grațiarea doamnei Druaux, și în August 1893, după aproape șapte ani de chinuri și suferințe, densa fu grațiată.

Grațierea însă nu reabilita pe doamna Druaux și ce era mai trist, era că fiica sa, sub impresiunea condamnării mamei sale nu voia să se apropie de densa de cât când va fi pe deplin declarată inocentă.

În anul 1895 votându-se legea asupra erorilor judiciare, femeea Druaux recurge la Înalta Curte de casație, și această curte casând decisiunea Curții cu jurați din Ronen și trimite afacerea înaintea Curții cu jurați din Amlens spre a judeca din nou pe doamna Druaux pentru moartea soțului și fratelui său.

Înaintea acestei Curți s'a desvăluit în fine cu câtă ușurință au procedat atât medicii și experții cât și judecătorul de instrucțiune,

Doctorul Carné, care făcuse autopsia cadavrelor, întrebat cum a procedat și ce a constatat declară: «Lesiunile intestinale ne făcură să credem că Druaux și Delacroix fuseseră otrăviți printr'o substanță iritantă.

«Nu puteam să ne gândim la oxidul de carbon căci nu cunoșteam existența coptorului de var. Nimeni nu ni'l făcuse cunoscut.

«De altă parte, convicțiunea noastră era că otrăvirea prin oxidul de carbon nu produce nici o dată leziuni în tribul digestiv».

Întrebat doctorul de avocatul Goujou, apărătorul doamnei Druaux și înaintea Curții de trimitere, dacă la facerea autopsiei știa că cu 15 zile înainte de a muri Druaux fusese indispus, și dacă au considerat-o densii, medicii, această indispozițiune, ca un accident, doctorul Carné răspunde: «Am avut cunoștința de această indispozițiune și am considerat-o ca o tentativă de otrăvire».

Ușurința cu care s'a procedat în această nenorocită afacere reese și mai mult din faptul că luându-se în două flacoane sânge de la cele două cadavre au fost înintate doctorilor spre a examina sângele și densii fără a face cuvenita analiză le restitue intacte judecătorului de instrucțiune găsind această analiză inutilă de oare ce și făcuseră convicțiunea că se aflau în fața unui cas de otrăvire printr'o substanță iritantă care determinase o gastro-enterită.

Colosal! Să nu facă analiza sângelui și să ignoreze existența coptorului de var. Ușurință ca asta mai rar.

Dar judecătorul de instrucțiune care trimite flacoanele cu sânge spre analizare, le primește intacte și nu se interesează de ce nu s'a făcut analiza!

Datoria acestui magistrat era de a'i sili pe medicii experți să examineze sângele luat de la cadavre; n'a făcut-o și rezultatul a fost ocna pentru o nevinovată.

Doctorul Carné continuând depunerea sa declară: «Eram convins că leziunile nu puteau proveni dintr'o otrăvire prin oxidul de carbon, și în aceasta eram de acord cu toți autorii clasici. Densii citează ca simptome ale acestei otrăviri: culoarea roșată a sângelui și a urinei; pete de roșeață pe piele; nici unul însă nu vorbește de leziuni intestinale.

«Când procedam la cercetările noastre nimic nu puteam să ne pună pe calea oxidului de carbon; nimeni nu ne vorbise și nu cunoșteam existența coptorului de var. Afară de aceasta ceea-ce constatam trebuia să ne înșele: că avrele conțineau sânge negru, și caracteristica oxidului de carbon este de a da sângelui o culoare ca cireășă».

Doctorul Pentetier, cel-l'alt medic expert declară că n'a cunoscut existența coptorului de var, și dacă l'ar fi cunoscut ar fi făcut cercetări, însă ar fi fost nefolositoare de oare-ce «leziunile intestinale se opuneau la admiterea otrăvirei prin oxidul carbon; Autorii sunt formali, și că n'a citit pe Taylor!»

Ai crede citind depunerile acestor medici că asistă la o discuțiune între doctorii Purgon și Diafoirus din comediele lui Molière.

Cât despre chimistul Renard însărcinat cu analiza sângelui din flacoane, acesta nici nu și-a dat osteneala

să le destupe, ceea-ce a făcut pe procurorul-general să'l apostrofeze cu următoarele cuvinte bine meritate: «Nu v'ați făcut datoria: a'ți neglijat un punct esențial al însărcinării ce a'ți avut, și prin neglijența d-voastră, această femeie a fost condamnată la munca silnică pe viață. Putea fi condamnată și la moarte. Sunteți răspunzători de cei șapte ani cât a stat în ocnă».

Cel care însă a fost mai zdrobitor pentru medicii experți din Ronen a fost celebrul medic legist Brouardel, decanul facultății de medicină din Paris, care a fost însărcinat în anul 1893, de către procurorul general din Ronen, să examineze afacerea când s'a cerut grațierea condamnatei Druaux.

Doctorul Brouardel chemat înaintea Curții cu jurați din Amiens, și întrebat dacă era greu să se găsească cauza morții lui Druaux și Delacroix, a răspuns: «Autopsia făcut de doctorul Carné a fost făcută cu atâta fidelitate că citind raportul său ar fi fost greu să nu te gândești la o otrăvire prin oxidul de carbon, densul constatase și descrisese toate simptomele. Ar fi fost imposibil să nu se gândească la o asemenea otrăvire ori-cine ar fi cunoscut existența cuptorului de var.»

Întrebat dacă existența faimoșelor leziuni intestinale erau un indiciu că otrăvirea nu s'a făcut prin oxidul de carbon, doctorul Brouardel răspunde: «Aceste leziuni sunt notate de mult timp. Galtier vorbește de ele încă din 1839, și mai în urmă Taylor le descrie:

«La fie-care moment, în autopsiile de la Morgă, constat existența lor asupra persoanelor otrăvite prin oxidul de carbon».

Doctorul Brouardel mai adaugă că aceste leziuni nu se găsesc la toți indivizii otrăviți prin oxidul de carbon, dar la jumătatea casurilor se găsesc.

Depunerea doctorului Brouardel a făcut o impresiune decisivă asupra magistraților, asupra juraților și asupra publicului.

Procurorul general a cerut achitarea. Apărarea a pronunțat de formă câte-va cuvinte, și în urmă juriul a dat un verdict de neculpabilitate, după care doamna Druaux a fost achitată.

După aceasta apărătorul doamnei Druaux a cerut 100,000 lei despăgubiri ca reparațiune pentru închisoarea nedreaptă suferită de densa, și Curtea declarând pe d-na Druaux inocentă, îi acordă 40,000 lei și ordonă inserțiunea și afișarea decisiunii în departamentele Senelui Inferioare și Somei, și în ziarul oficial.

Această justă reparațiune a fost bine primită de toți și mai cu seamă de aceia din a căror ușurință fusese condamnată.

Dar dacă jurații n'ar fi dat acum nouă ani circumstanțe atenuante, și d-na Druaux ar fi fost condamnată la moarte și executată? Ce satisfacțiune s'ar fi dat căci mortul de la groapă nu se mai întoarce. Încă un argument, și din cele mai puternice, în favoarea desființării pedepsei cu moarte, această pedeapsă barbară, acest asasinat legal tolerat în statele cele mai civilizate.

INFORMAȚIUNI

La sfârșitul acestei luni apare al doilea volum din Procedura Civilă de d-nul Dimitrie Chebapci, **DESPRE URMĂRIRI SILITE.**

Recursul făcut de Maria Steiner, Moașa Lustgarten și doica Tinca Gr. Gheorghe zisă și Tinca M. Rădulescu, contra decisiunii camerei de punere sub acușațiune, se va judeca de secțiunea II a Curții de casație în ziua de 6 Noembrie viitor.

BIBLIOGRAFII

Primum la redacție No. 27 al meritoasei publicațiuni *Biblioteca de Popularizare*, editura *Samitca*, Craiova: *Schițe din California* de cunoscutul și originalul scriitor american *Bret-Harte*. Volumul cuprinde mai multe nuvele dintre cele mai bine scrise și mai interesante ale acestui autor, precedate de portretul său și 'l recomandăm cu stăruință cititorilor.

Cu No. 28, *Biblioteca de Popularizare* și atrage un nou titlu de merit, prin aceea că îmbrățișează și literatura națională, publicând opere de valoare din autorii vechi și moderni. Inceputul 'l face cu niște admirabile nuvele ale regretatului poet și prozator oltean *Traian Demetrescu*.

În aceeași editură a apărut cu ocaziunea inaugurării Teatrului Național din Iași: *Istoria Teatrului Român* de *Michail Belador*, artist la teatrul național din Iași.

Aceasta este o lucrare meritoasă și întâia în această materie la noi în țară. Recomandăm cu placere cititorilor acest volum care costă numai lei 1.50.

In editura ziarului Curierul Judiciar a apărut: Noua lege a judecătoriilor de pace, comunale și de ocol, tipărită în un format portativ și pe hârtie velină.

PREȚUL 40 BANI

De vânzare la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, Cheiul Dâmboviței 91, la Tipografia *I. S. Codreanu* strada Carol No. 19, la toate grefele Tribunalurilor din țară și la librării.

Idem **Noua lege a falimentelor**

PREȚUL 1.50

Se espediază contra mandat sau timbre poștale.